

Camins poètics

Text > MERCÈ SAURINA

Camins lluent de rosada, títol extret d'uns versos de Joan Salvat-Papasseit, induiria a pensar que ens trobem davant d'una obra de creació (o recreació) literària. Cal avisar per endavant, però, que la iniciativa de Mireia Lleó va per uns altres camins: es tracta d'una proposta pedagògica adreçada a un lector molt concret, un docent, la qual cosa queda absolutament palesa en la segona part del llibre, en què, al llarg de més de cent pàgines, se succeeixen diverses activitats didàctiques a partir d'uns quants textos de Papasseit.

L'encert de Lleó, al meu entendre, rau en la primera part del llibre; després de la presentació, exposa, en cinc apartats, els aspectes que conflueixen a l'hora d'enfrontar-se a l'obra del poeta: apunts sobre la biografia, sobre el pensament, sobre la poesia, sobre el context social i sobre els corrents estètics del moment. Amb cinquanta pàgines escasses, l'autora aconsegueix que qualsevol lector llec en la matèria es faci una idea tant de l'obra de Papasseit com de l'home que batejava rere el poeta, un home sacsejat pels embats de la vida (semblava perseguit pel fat de les tragèdies gregues) i, alhora, absolutament compromès amb el seu temps.

De la segona part en destacaria la selecció de poemes per treballar a les au-

les d'educació primària o secundària. És veritat que alguns d'aquests poemes (*Les formigues*, *Si jo fos pescador*, *Res no és mesquí*, *Tot l'enyor de demà*, *Nadal* o *Dona'm la mà*) es troben reiteradament en els llibres de text de totes les èpoques i editorials, amb les pertinents propostes didàctiques (algunes, molt semblants a les que planteja Lleó), però tenir tota aquesta tria ja aplegada facilita la tasca al professorat. Dit això, cal remarcar que les activitats, tot i que presenten una gradació per nivells i pretenen ser variades, no deixen de ser repetitives i poca cosa de nou aporten al professorat que ja està avesat a treballar la poesia a les seves classes. Sí que poden ser de gran ajuda al docent amb poca experiència, que tot just inicia la seva tasca; o al docent que, per una raó o altra, havia bandejat la poesia de l'aula i que ara intenta reintroduir-la buscant textos que funcionin i propostes ja formulades; o bé al docent que pretén que l'alumnat conegui amb profunditat aquest poeta i destina un temps llarg (quasi per a un monogràfic) a treballar-ne l'obra. Aquests, doncs, serien els destinataris ideals per recórrer aquests camins poètics suggerits per Lleó i que han de permetre gaudir d'un autor nascut al segle XIX però plenament actual.

en els quals van concentrar la major part de les seves activitats.

Joan Ferrerós ens acosta, amb bon gust literari i sensibilitat divulgadora, als camins vitals dels homenatjats, amb una profusió de dades que ens ajuda a conèixer amb molt de detall les seves biografies.

Una altra de les figures fonamentals de la cultura empordanesa dels últims quaranta anys, Josep Valls, parla en el pròleg del llibre de l'«estil Ferrerós», ca-

racteritzat per l'interès, la mesura i la temperància, que, des de l'observació menuda, donen notorietat a les petites coses.

Més enllà de les nombroses i remarcables contribucions de Joan Ferrerós a llegar la cultura empordanesa del seu temps, la pregunta sembla inevitable: bon escriptor i persona culta com és, ara que ja s'ha jubilat, voldrà Joan Ferrerós delectar-nos també amb llibres de temàtica no estrictament empordanesa?

